

Anita Verkerk

Liefde Op de Javazee

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag: CO2 Premedia, Amersfoort
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Liefde op de Javazee

Reeks: Cruiseschip Cupido (1)

ISBN 978-94-6204-139-4
CUPIDO – GROOT 032

© 2015 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hallo allemaal,

‘Liefde op de Javazee’ is de eerste liefdesroman in een nieuwe reeks romantische boeken die zich afspelen op het superdeluxe cruiseschip Cupido, dat met een bonte verzameling passagiers en bemanningsleden over de zeven zeeën vaart.

In elk volgend deel spelen vaak ook ‘oude bekenden’ uit eerdere boeken mee, maar iedere liefdesroman krijgt haar eigen unieke hoofdpersonen. Daarom zijn alle delen uit deze heerlijke serie ook afzonderlijk te lezen.

In ‘Liefde op de Javazee’ maken we om te beginnen kennis met Fleur Zomerdijk en haar familie.

Ik wens jullie heel veel leesplezier met deze zonnige nieuwe reeks!

Liefs,

☺ Anita

HOOFDSTUK 1

“Laatste oproep voor passagier Fleur Zomerdijk, reizend naar Singapore. U vertraagt de vlucht. Onmiddellijk aan boord via uitgang E5.”

Ik schoot verschrikt rechtop en keek verwilderd om me heen. Wat was dat nou? Hoorde ik daar mijn naam roepen of verbeelde ik me dat?

“Herhaling: laatste oproep voor passagier Fleur Zomerdijk, reizend naar Singapore, u vertraagt de vlucht.”

Nee, toch! Ik was in slaap gevallen. Mijn vlucht!

“Wilt u zich onmiddellijk melden bij uitgang E5, anders wordt uw bagage van boord gehaald.”

Oh help! Ze wilden mijn koffer al uit het ruim gaan halen. Ik moest als de vliegende bliksem naar E5!

Maar waar wás E5 in vredesnaam?

Terwijl mijn hart als een razende in mijn keel bonkte, gleden mijn ogen paniekerig over de wegwijzers in de enorme vertrekhal.

Daar!

Daar, links. Dáár moest ik heen.

Ik graaide bibberig naar het handvat van mijn hemelsblauwe trolley, trok mijn bijpassende schou-

dertas stevig tegen me aan en spurtte door de enorme hal, de bordjes met E5 achterna.

Ik merkte niet eens dat ik het luxe slaapkussentje – dat ik amper een uurtje geleden in de Schipholwinkel had aangeschaft – nog steeds om mijn hals had. Ik weet niet of je weleens op Schiphol bent geweest, maar het lijkt wel of het gebied achter de controle vooral uit gigantische hallen, ontelbare winkels en barretjes, en ellenlange gangen bestaat.

Er kwam maar geen eind aan en met iedere minuut die voorbijging, begon mijn hart nog wilder te kloppen, en op het laatst had ik bijna geen adem meer over.

“Passagier Fleur Zomerdijk, onmiddellijk aan boord via uitgang E5. Uw bagage wordt van boord gehaald.”

Het zweet liep intussen met straaltjes over mijn rug, maar ik moest wel door. Want als ik mijn vlucht miste, was ik straks helemaal de sukkel van de familie. Hoewel, erger dan het nu was, kon het eigenlijk al niet meer, want mijn twee zussen deden het altijd beter.

Mijn zus Claudia (de oudste) was getrouwd met een spannende knappe spetter met veel geld en had twee leuke kindertjes die ze met hulp van een *nanny*

in een droomhuis-met-zwembad-en-tennisbaan opvoedde.

Mijn zus Marleen (een jaar jonger dan Claudia) had intussen de titels *Professor* en *Doctor* voor haar naam staan. Ze was gepromoveerd in Keltische taal- en letterkunde en gaf les aan de Universiteit van Amsterdam.

Ja, mijn ouders waren helemaal tevreden over hun twee oudste dochters, terwijl ik...

Achtentwintig, single, een huurflatje in een achterstandswijk en werkeloos, daarmee had je mij in één trieste zin wel op de kaart gezet.

En ik was mijn baan amper drie dagen geleden pas kwijtgeraakt, dus daar had ik al die succesvolle familieleden nog niet eens van op de hoogte gebracht.

“Allerlaatste oproep voor passagier Fleur Zomerdijk...”

Shit! Als ik nu mijn vlucht miste, ging het luxe cruiseschip – waarop mijn ouders hun vijfendertigjarige huwelijksfeest zouden vieren – morgen ook zonder mij weg... Dan hoefde ik mijn familie nooit meer onder ogen te komen.

Ik zoog de lucht gierend naar binnen. Misschien maar goed ook, als ik ze nooit meer zag. Wat moest

ik met al die medelijdende blikken?

Maar net op het moment dat ik totaal uitgeput was en de drang om te stoppen met rennen ondraaglijk werd, kwam er dan toch een einde aan mijn nachtmerrie. Ik sjeesde een compleet lege wachtruimte in, waar twee grondstewardessen verveeld achter een balie stonden te gapen.

“Nou, dat werd tijd,” fluisterde de opgeverfde blonde net niet zacht genoeg, terwijl haar kastanjebruine collega meteen na het inscannen van mijn instapkaart met resolute gebaren het computersysteem afsloot.

Daarna doemde de volgende barrière voor me op in de vorm van de veiligheidscontrole. Maar gelukkig wilden die harde werkers blijkbaar ook naar huis of ze hadden er geen zin in om mijn druipende lichaam te fouilleren, want ik was er bijna letterlijk in drie tellen doorheen.

Op mijn tandvlees stormde ik de slurf in – die ook veel langer was dan ik me van vorige vluchten kon herinneren – maar uiteindelijk belandde ik puffend en hijgend bij de vliegtuigdeur, waar ik hartelijk werd ontvangen door een stewardess met een tandpasta-glimlach. Vlak achter haar stond een knappe spetter in een KLM-uniform en die had

maar liefst vier goudgele strepen op zijn donkerblauwe mouw.

De captain himself...

“Zo, dat is een *narrow escape*, mevrouw Zomerdijk,” verklaarde de captain vrolijk. “We zouden net afsluiten.”

Hij stak zijn duim omhoog tegen een man in een oranje veiligheidshesje die uit het niets leek op te doemen en beende weg.

“Hartelijk welkom aan boord, mevrouw Zomerdijk,” zei de stewardess. “U zit op stoel 30K, hè? Loopt u maar snel mee.”

Terwijl ik – met een vuurrood hoofd – langs rijen nieuwsgierige hoofden de stewardess probeerde bij te houden, ging achter mij de grote vliegtuigdeur dicht.

Uiteindelijk kwamen we bij rij 30 bij de nooduitgang, waar in het hoekje bij het raam – naast twee mannen – nog een plekje vrij was. Er was minstens een meter lege ruimte voor de rij, dus ik hoefde over niemand heen te klimmen om op mijn plaats te komen. Dat viel alweer mee.

De stewardess wees uitnodigend op de lege stoel. “Ga maar snel zitten. Dan zet ik uw bagage voor u weg.”

Ze greep het handvat van mijn trolley en deed vervolgens een aanval op mijn schoudertas en het slaapkussentje.

Mijn trolley en kussentje mocht ze van mij opbergen, maar mijn tas trok ik in stil protest nog eens extra stevig tegen me aan. “Nee, die heb ik nodig, daar zit mijn kauw...”

“Bij de nooduitgang geen bagage tijdens start en landing, mevrouw,” verklaarde de stewardess op strenge toon en een tel later waren mijn spullen al achter het bagageluik verdwenen.

“Wilt u dan nu gaan zitten en de stoelriem vastmaken?” De stewardess sloeg haar armen kordaat over elkaar, wachtte tot ik het bevel had opgevolgd en draafde daarna weg.

“Veel te laat aan komen kakken en dan nog praatjes ook,” hoorde ik de man in de stoel naast me zeggen. Ik keek steeds opzij. Mijn buurman was duidelijk al een dagje ouder, maar zag er voor zijn leeftijd nog goed uit met zijn netjes gekamde grijze haren en zijn keurig geschoren gezicht. Hij was slank gebouwd en droeg een vlotte spijkerbroek met een bijpassend overhemd.

Naast hem zat een jongere uitgave van mijn eigen leeftijd met een hoog spetter-gehalte. Bruine ha-

ren, bruine ogen, knap gezicht en een lijf waar ik het subiet warm van had gekregen, als ik niet al in brand had gestaan.

Boven mijn hoofd begon de luidspreker te kraken.

“Dames en heren, dit is de captain vanuit de cockpit. Onze laatste passagier is inmiddels ook aan boord gegaan en we zijn nu klaar voor vertrek.”

Het ontbrak er nog maar aan, dat hij mijn naam nog een keer noemde. Ik had niet gedacht dat het kon, maar ik werd nog roder van pure schaamte. Het leek wel of het hele vliegtuig misprijzend naar me zat te kijken, want overal draaiden verwijtende hoofden mijn kant op.

Wat een gigantische afgang! En dit was een enorm lange reis, dus daar was ik de komende veertien uur mooi klaar mee...

Terwijl de captain uitvoerig de vliegroute begon te bespreken, porde de oude meneer naast me mij ongegeneerd in mijn zij. “Daar heb je mee geboft, meissie. Dat je nog mee kunt, bedoel ik. De verslaafde gokkers onder ons hadden al de nodige weddenschappen draaien op de foute afloop.” Hij was even stil en tikte de knappe man bij het gangpad stevig op zijn hand. “Dus krijg ik tien eurootjes van jou, Koen.”

“Ja, opa. Daar zullen we in Singapore een biertje op nemen.”

“Ammenooitniet,” verklaarde opa. “Tien euro, handje contantje. Voor minder ben je niet van me af.”

“Is goed, oop. Als we straks zijn opgestegen, zal ik je meteen betalen.”

Ik kon op opa's gezicht aflezen dat dit eigenlijk nog steeds niet naar zijn zin was, maar op dat moment begonnen de vliegtuigmotoren een enorme herrie te maken en het commentaar bleef in zijn keel steken.

De herrie nam weer af en vervolgens konden we genieten van de gebruikelijke opwekkende demonstratie van zuurstofmaskers, zwemvesten en andere narigheid.

Alsof dat nog niet genoeg was, kwam de stewardess mij ook nog even persoonlijk uitleggen dat ik bij een onverhoopte crash geacht werd om haar te helpen de enorme nooddeur boven de vleugel open te maken.

Ja, bij die vliegreizen weten ze de feeststemming er vlak voor vertrek altijd fijn in te brengen!

* * *

Maar goed, de captain wist het enorme gevaarte uiteindelijk toch gewoon zonder brokken de lucht in te krijgen en toen het *Fasten Seat Belts*-lampje uitging, deed ik mijn gordel wat lossere en probeerde mijn stoelleuning achterover te krijgen. Maar ik kwam niet verder dan een paar centimeter.

Naast me zat opa over hetzelfde euvel te klagen. “Moet ik nou de hele nacht rechtop zitten?” mompelde hij.

“Dat wist je van tevoren, oop,” zei Koen ontspannen. “Het was óf met je kin op je knieën óf wat minder achterover hangen. Dat heb je nou eenmaal bij de nooduitgang.”

“Mevrouw Van Hout, hier is uw speciale maaltijd,” klonk de stem van een steward voor me. “Als u uw tafeltje even wilt uitklappen?”

“Ik heet helemaal geen...” begon ik, maar op dat moment stootte opa me aan. “Heet je ook Van Hout? Is me dat toevallig! Van welke tak ben je? Van Loek of van Ton?”

Voor ik iets terug kon zeggen, boog de steward zich een beetje naar opa toe en zei: “Ik heb uw speciale maaltijd hier ook, meneer Zomerdijk. “Als u uw tafeltje dan ook even...”

“Speciale maaltijd?” viel opa hem in de rede. “Wat

mag dat wezen?”

“Een heerlijke vegetarische lasagne,” verklaarde de steward opgewekt.

“Vegetarisch? Voor mij? Ammenooitniet, meneer. Wat is er mis met een lekker biefstukje?”

De steward keek hem wat uig aan en ging weer rechtop staan. “Dat moet dan een misverstand zijn, ik..”

Voor de man weg kon draven, tikte Koen hem aan. “Ik heb een vega-maaltijd besteld, meneer. Zet u hier maar neer.”

“Maar u zit op 30H en ik heb voor K en J..”

“We hebben van plaats gewisseld, mijn grootvader en ik.”

“Oh, neem me niet kwalijk, meneer Zomerdijk.”

De steward zette het dienblad voor Koen neer en keek mij aan. “Maar u heeft toch ook een speciale maaltijd besteld, mevrouw Van Hout?”

“Dat van het eten klopt, maar ik heet Zomerdijk.”

De steward trok een wenkbrauw omhoog, maar nog geen tel later zat de professionele glimlach weer op zijn gezicht. “Sorry voor het misverstand, mevrouw Zomerdijk. Als u dan nu uw tafeltje..”

“Maar dat heb ik helemaal niet,” verklaarde ik wat gegeneerd. “Er staat immers geen stoel voor me?”

“Die zit in je leuning, meissie,” zei opa naast me. “Wacht maar, ik help wel even.” Hij haalde het ding behulpzaam uit de stoelleuning tevoorschijn en een paar tellen later had ik het culinaire hoogstandje voor me staan.

Opa keek eerst wat misprijzend naar Koens maaltijd en daarna trok hij hetzelfde zure gezicht bij de aanblik van mijn warme hap.

“Dat heb ik weer,” klaagde hij vervolgens luid en duidelijk. “Zit ik de komende veertien uur met twee milieu-activisten opgescheept.”

Koen boog zich langs zijn opa heen en gaf me een knipoog. “Eet ze, mevrouw Van Hout.”

Ik grinnikte. “Van hetzelfde, meneer Zomerdijk.” En in een opwelling voegde ik eraan toe: “Ik heet trouwens Fleur.”

“Ik ben Koen,” zei Koen een beetje overbodig en hij wees met zijn duim op zijn grootvader. “En mijn opa heet Coenraad. Ik ben naar hem vernoemd.”

“Aangenaam,” zei opa formeel. “Jammer dat je geen familie bent.”

Tja, wat moest ik daar nou op terugzeggen?

U heeft best een leuke kleinzoon, dus je weet maar nooit hoe het balletje nog gaat rollen?

Ik baalde meteen van mijn eigen onzin-gedachte.

Ik was intussen alweer minstens een jaar alleen, sinds Merijn mij na precies dertig maanden samenwonen zo lekker had laten stikken en er – heel cliché – met zijn secretaresse wat gezelligs van had gemaakt.

Ik wilde helemaal geen andere man meer, er deugde er toch geen eentje. Bovendien was Koen een lekker ding, die had ongetwijfeld allang een relatie. Met een diepe zucht trok ik de folie van het bakje lasagne en begon met smaak te eten.

* * *

Een ruim uurtje later waren de restanten van de maaltijd afgeruimd en omdat het intussen tegen middernacht liep, wikkelde ik me in mijn dekentje om een poosje te gaan slapen.

Daarna drapeerde ik het kussentje weer om mijn nek. Het ding was heerlijk zacht en daarom was ik bij het uitproberen op Schiphol in slaap gevallen en had daardoor bijna mijn vlucht gemist.

Misschien ging het er nu voor zorgen dat de uurtjes vannacht om zouden vliegen.

Ik had me amper lekker in het hoekje geïnstalleerd of er klonk een pingetje boven mijn hoofd.

“Is er misschien een dokter of verpleegkundige aan boord? Wilt u zich bij het cabinepersoneel bekendmaken?”

Naast me begon opa onrustig te schuifelen en ik dook wat dieper weg in mijn dekentje. Ik heb ooit een blauwe maandag een verpleegstersopleiding gedaan, maar al dat gesjouw met piespotten en de aanblik van mannen die je tijdens de wasbeurt ongegeneerd op gezwollen edele delen trakteerden, was het absoluut niet voor mij. Ergens wel jammer dat ik nu niet kon helpen, maar ze hadden echt niks aan mij.

Even later kraakte de stem van de steward alweer door de intercom: *“Is er misschien een dokter of verpleegkundige aan boord? Wilt u zich alstublieft bij het cabinepersoneel bekendmaken?”*

“Verdraaid,” mompelde opa naast me. “Ik had nog wel zo gehoopt dat er snel in de vacature zou worden voorzien. Het is ook altijd hetzelfde gezeur als ik een dutje wil doen.”

Er klonk een belletje en scheef boven mijn hoofd ging het lampje aan waarmee je de cabincrew kon oproepen.

Drie tellen later stond de steward in het gangpad en die keek vol verwachting naar Koen. “U heeft ge-

beld, meneer?”

Koen schudde zijn hoofd en wees naar zijn opa.

Daar ging de steward iets minder blij van kijken.

“Bent u arts?” vroeg hij aarzelend. “Of verpleeg..”

Opa knikte en viel hem ongegeneerd in de rede: “Ik ben huisarts. Tenminste, gepensioneerd, maar ik zal het nog wel niet verleerd zijn.”

“Oh, dat is heel fijn, dokter,” antwoordde de steward. We hoorden allemaal dat het ware enthousiasme een beetje ontbrak en je zag aan zijn gezicht dat hij zich afvroeg wat hij nou met een hoogbejaarde opa moest. Maar het was duidelijk dat hij niet veel keus had, want hij vervolgde: “Er heeft zich helaas nog niemand gemeld, dus...”

Opa wuifde het commentaar met een luchtig handgebaar weg. “Wat scheelt eraan?”

“Een passagier met blauwe lippen en buikpijn.”

“Blauwe lippen en buikpijn,” herhaalde opa. “Man of vrouw?”

“Een man. Loopt u even mee, alstublieft.”

Opa kwam wat stijfjes overeind, legde zonder vragen zijn dekentje en kussentje bij mij op schoot en liep achter de steward aan, het gangpad af.

Ik wurmde me onder mijn eigen dekentje uit en legde opa’s spullen op zijn stoel.

“Ja, opa is van het makkelijke soort,” verklaarde Koen grinnikend.

“Geeft niet, hoor,” zei ik. “Ik ben het alweer kwijt.” Ik ging rechtop zitten en praatte door: “Ik zou nooit gedacht hebben dat hij arts was. Ik ben tenminste nog nooit een dokter tegengekomen die *meissie* tegen me zei.”

“Opa komt uit Amsterdam. Hij had zijn praktijk in een gezellige volksbuurt.”

“Oh, vandaar.”

“En hij moppert nou wel,” vervolgde Koen, “maar dat is allemaal toneel van de oude baas. Hij vindt het maar wat fijn dat hij op zijn leeftijd nog steeds nodig is.”

Ik glimlachte. “Dat ga ik tegen die tijd waarschijnlijk zelf ook fijn vinden.”

Tegen die tijd...

Dat extra stukje zin sloeg eigenlijk nergens op. Ze hadden mij op mijn werk immers nu al niet meer nodig. En bij andere bedrijven lag er ook geen rode loper voor me uit.

Ik was de afgelopen paar dagen elke vrije minuut op zoek geweest naar een nieuwe baan, maar ik had nog nergens een voor mij geschikte vacature voor een ervaren reisbureau-manager zien staan. Geen

wonder natuurlijk. Er waren nog tig andere ontslagen collega's van opgeheven reisbureaus in hetzelfde water aan het hengelen. Ik had natuurlijk alle diploma's en een schat aan ervaring, maar toch... Hoe moest ik in deze crisistijd nou ooit nog aan een nieuwe baan komen?

Opeens hoorde ik ergens in mijn achterhoofd de stem van mijn moeder verwijtend roepen: *'Zie je nou wel dat die stomme wereldreis je reinste onzin was? Dat frivole gedoe is nergens goed voor! Je had gewoon naar ons moeten luisteren en aan de universiteit moeten gaan studeren, dan had je nu alle papieren op zak gehad en stonden de werkgevers voor je in de rij te dringen.'*

Tja, die ellendige discussie met de titel *'Je had naar ons moeten luisteren'* zouden we straks op die cruiseboot vast ook wel weer gaan krijgen, zodra ze hoorden dat ik mijn baan kwijt was.

Zucht...

Ik heb mijn hele jeugd naar de pijpen van mijn ouders moeten dansen. Mijn mening telde nooit, zij wisten het altijd beter.

Als klein kind moet je dan wel gehoorzamen, want mam zag er geen been in om mij zonder eten naar bed te sturen als ik weer eens een – wat zij dan

noemde – *grote mond* had opgezet.

Als er kermis was, kreeg ik een week huisarrest, terwijl mijn twee zussen vol verhalen over spannende ritjes in de achtbaan en de botsautootjes terugkwamen. Ik heb nooit begrepen waarom zij wel mochten en ik niet.

Mam heeft me zelfs een keer op een eenzame bosweg uit de auto gezet en was hard weggereden, omdat ik geen zin had om verplicht op tennisles te gaan en dat duidelijk liet merken.

Ik weet nog hoe wanhopig ik me toen voelde. Ik was acht of zo en doodsbang in dat donkere bos. Ik zag bij wijze van spreken achter elke boom een enge vent zitten.

Uiteindelijk was ze dan toch weer teruggekomen om me op te halen en toen ik overstuur bibberend weer instapte, schalde het hoongelach van mijn twee brave zussen me vernederend tegemoet.

Onnodig te zeggen dat ik ook in mijn pubertijd een heel gehoorzaam meisje ben geweest. Ik moest immers wel?

En die ene keer dat ik na een feestje per ongeluk te laat thuis kwam, omdat de batterij van mijn horloge ermee opgehouden was, had mam gewoon de deur op het nachtslot gedaan, zodat ik er niet meer

in kon. Er zat een briefje op de deur met het bericht dat het tochtige schuurtje wél open was en daar zaten dus muizen, waar ik destijds doodsbang voor was.

Over een liefhebbende moeder gesproken...

Want pap valt op zich wel mee, maar hij zit erg bij mijn moeder onder de plak.

Gelukkig kon ik die nacht bij mijn vriendin Thelma op een luchtbed terecht, maar daarna ben ik dus nooit meer te laat thuisgekomen.

Dat autoritaire gedoe van mam ging door totdat ik kort na het halen van mijn VWO-diploma achttien werd.

Eindelijk officieel volwassen!

Ik pakte mijn rugzak in en – terwijl mijn ouders een enorm drama schopten – ging ik lekker met Thelma op wereldreis.

Dat was helemaal te gek. We waren bijna een jaar weg en hadden samen echt de tijd van ons leven.

Op de terugweg naar huis liepen we op het vliegveld van Lima in Peru tegen Olmar aan.

Olmar was blond, knap en hij had ogen van het soort blauw waar het beroemde Titicacameer subiet jaloers op zou worden.

Ik was binnen de kortste keren helemaal hotelde-